

De Dageraad

*Een heraut van de aanwezigheid
van*

Dageraad Tijdschrift

oktober 2026

Inhoudsopgave

HOOFDARTIKEL.....	2
LESSEN UIT DE TOCHT VAN ISRAËL NAAR KANAËN	2
BIJBELSTUDIES	19
DE LAATSTE BOODSCHAP VAN JOZUA	19
EEN ENGEL WAARSCHUWT ISRAËL.....	22
GOD ROEPT GIDEON	26
VERTROUWEN OP GODS KRACHT	29
HET CHRISTELIJKE LEVEN EN DE CHRISTELIJKE LEER.	33
NEDERIGHEID VÓÓR EER.....	33

Lees mee in je Bijbel!

Lessen uit de tocht van Israël naar Kanaän

“Omdat Hij uw vaderen liefhad, heeft Hij hun nageslacht na hen uitgekozen en u met Zijn grote macht voor Zijn ogen uit Egypte geleid; om volken voor uw aangezicht te verdrijven die groter en machtiger zijn dan u, om u binnen te leiden en u hun land als erfdeel te geven, zoals het heden de dag is.”

Deuteronomium 4:37,38

In het nummer van mei 2026 van het Dageraad Tijdschrift verscheen een artikel met de titel “De tocht van Israël naar de Rode Zee”. Daarin werden verschillende lessen besproken die voortkwamen uit de ervaringen van de Israëlieten vanaf het moment dat zij uit de Egyptische slavernij werden bevrijd tot aan de doortocht door de Rode Zee. In dit artikel zullen we verdere lessen bespreken uit de daaropvolgende tocht van veertig jaar van de Israëlieten naar Kanaän, het beloofde land.

Israël, als het uitverkoren volk van God, en diverse aspecten van hun cultuur, tradities en religieuze voorschriften, dienden als symbolen en boden lessen met betrekking tot toekomstige aspecten van Gods plan voor de verlossing en

uiteindelijke verzoening van de door zonde geteisterde en stervende wereld van de mensheid. Dit gold met name voor de inrichting van hun Tabernakel, het Levitische priesterschap, hun offergaven en vele andere details betreffende hun ervaringen tijdens hun tocht naar Kanaän. Deze waren door God bedoeld om belangrijke instructies en leiding te bieden aan de toegewijde volgelingen van onze Heer Jezus in dit huidige Evangelietijdperk. 1 Korinthiërs 10:11; Romeinen 15:4

De reis van de christen

Onze uitgelichte tekst wijst op een ander belangrijk aspect van de ervaringen van de Israëlieten met betrekking tot hun tocht door de woestijn en hun hoop om het beloofde land Kanaän te bereiken. Hun reizen dienden ter illustratie van de moeilijke en zware tocht die het toegewijde volk van onze Heer is ingeslagen, terwijl zij op zoek zijn naar de beloofde geestelijke rustplaats. Hebréeën 4:11

Onze gedachten gaan dan ook uit naar de navolgers van Jezus die de hemelse roeping hebben aanvaard en streven naar een erfenis in het komende koninkrijk van Christus. De apostel Paulus legt uit dat deze toegewijde gelovigen „in nieuwheid des levens wandelen” en streven naar nieuwe, hogere geestelijke doelen en verworvenheden. Romeinen 6:4; Kolossensen 3:1-4

Hindernissen en beproevingen

Het trouwe kind van God zal op zijn reis naar het geestelijke Kanaän obstakels en beproevingen tegenkomen. Deze zullen hem uitdagen, tegenwerken en proberen te ontmoedigen in zijn nieuwe, geestelijke leven en groei in Christus Jezus. Er zijn drie belangrijke obstakels die elk kind van God zal moeten overwinnen. Hiertoe behoren de zwakheden en tekortkomingen van het gevallen vlees. We moeten acht slaan op Jezus' instructie: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.” (Mattheüs 26:41). Van de trouwe christen wordt ook verlangd dat hij de verleidingen en lokroepen van deze „huidige boze wereld” overwint (Galaten 1:4; Johannes 16:33; 1 Johannes 2:15-17). Ten slotte moeten volgelingen van Christus strijden tegen de listen van Satan, de grote tegenstander van het volk van de Heer, ‘de aanklager van onze broeders, ... die hen dag en nacht voor onze God aanklaagt’. Efeziërs 6:11; 1 Petrus 5:8,9; Openbaring 12:10

Een nieuwe toewijding

Er zijn basisbeginselen die degenen die in Christus geroepen zijn, moeten naleven, zoals blijkt uit de woorden van de apostel Paulus: „Ik smeed u dan, broeders, door de barmhartigheden van God, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en God welgevallig offer, wat uw redelijke dienst is. En past u niet

aan deze wereld aan, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken, opdat u kunt onderscheiden wat de wil van God is: het goede, het welgevallige en het volmaakte.” Romeinen 12:1,2

De apostel heeft de volgelingen van Christus Jezus ook speciale instructies gegeven om hun individuele christelijke strijd te voeren. „Hoewel wij in het vlees wandelen, strijden wij niet naar het vlees; (want de wapens van onze strijd zijn niet vleselijk, maar machtig door God tot het neerhalen van bolwerken.)“ 2 Korintheërs 10:3,4

Wij zijn voorzien van het kostbare Woord der Waarheid van onze Hemelse Vader, dat de prachtige leringen van de Meester bevat. Daarom worden wij gesterkt om deze strijd te voeren, om Zijn wil voor ons te kennen op deze smalle weg van opoffering, en om onze levenslange toewijding van totale toewijding getrouw na te komen. „Wees getrouw tot in de dood, en Ik zal u de kroon des levens geven.” Openbaring 2:10

Specifieke instructies

Als Gods verbondsvolk kregen de Israëlieten de opdracht om de Tabernakel te bouwen voor hun godsdienstige vieringen. God gaf hun zeer expliciete aanwijzingen: „Volgens alles wat Ik u laat zien, naar het model van de tabernakel en het model van al zijn gereedschappen, zo zult gij het maken.” (Exodus 25:9). Overtredingen

van Gods voorschriften en instructies werden bestraft, in sommige gevallen met de dood. Zie Leviticus 10:1,2.

Net als het oude volk van Israël worden ook wij, als toegewijde kinderen van God, geacht de instructies van de Heer te volgen terwijl we onze levensreis in Christus Jezus voortzetten tot het einde. Nu we ons tegenover onze Hemelse Vader hebben verbonden om trouw te blijven aan ons verbond van opoffering, kunnen we niet meer terugkijken; anders zullen we niet voorbereid zijn op een plaats in het beloofde land Kanaän – de hemelse fase van het koninkrijk van Christus. De ernst van deze verbintenis werd door de Meester benadrukt tijdens zijn aardse bediening, toen iemand die de wens uitsprak om Hem te volgen, om tijd vroeg om eerst bepaalde aardse zaken te regelen. „Jezus zei tegen hem: Niemand die zijn hand aan de ploeg heeft geslagen en achterom kijkt, is geschikt voor het koninkrijk van God.” Lukas 9:62

Machtige vijanden

Aan de Israëlieten werd opgedragen de verschillende machtige volken te verdrijven die het land Kanaän bezetten. Zij moesten hen verdrijven, zodat zij het land konden binnengaan en het in bezit konden nemen overeenkomstig de wil van God. De Kanaänieten hadden geen rechten op het land dat zij bezetten. Het land behoorde hen niet toe, omdat God aan Abraham

had beloofd dat het land Kanaän aan zijn nageslacht zou worden gegeven. Uit het bijbelverslag blijkt dit duidelijk. “Op diezelfde dag sloot de Heer een verbond met Abram en zei: ‘Aan uw nageslacht heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte tot aan de grote rivier, de Eufraat: de Kenieten, de Kenizzieten en de Kadmonieten, de Hethieten, de Perizzieten en de Refaïm, de Amorieten, de Kanaänieten, de Girgasieten en de Jebusieten.’ Genesis 15:18-21

Deze heidense volken waren afgedaald tot een weerzinwekkende diepte van immoraliteit, grove ongerechtigheid en afgoderij die niet langer kon worden getolereerd en vernietigd moest worden. Als vijanden van de Israëlieten was het essentieel dat zij allen volledig uit het land werden verdreven vanwege hun extreme schending van de meest fundamentele beginselen van gerechtigheid en algemeen fatsoen.

Het Kanaänitische volk hield zich bezig met enkele van de meest verdorven vormen van gedrag, en dit wordt onder onze aandacht gebracht door J. B. Rotherham in zijn *Emphasized Bible*. Direct na zijn vertaling van het boek Jozua voegt hij een speciale toelichting toe over de „Vernietiging van de Kanaänitische volken”. In zijn toelichting beschrijft Rotherham de mate van zonde, ontaarding en verdorvenheid waarin het volk van Kanaän was

vervallen. Hij wijst erop dat hun godsdienst obsceen, wellustig en uiterst wreed was. Hun heilige plaatsen waren veranderd in bordelen, en ter ere van hun onheilige valse goden gaven vrouwen hun deugd op. Bovendien werden in sommige gevallen de zonen en dochters die uit deze onheilige rituelen waren geboren, door vuur verteerd als offergaven aan hun valse goden. Deuteronomium 12:29-31

Wat betreft de inbezitneming van het land Kanaän door de Israëlieten, merken we de volgende tekst uit de Schrift op: „Aan deze kant van de Jordaan, in het land Moab, begon Mozes deze wet te verkondigen, zeggende: De Heer, onze God, sprak tot ons op Horeb, zeggende: Gij hebt lang genoeg op deze berg gewoond; Keert om, en trekt verder, en gaat naar de berg van de Amorieten, en naar alle plaatsen die daar nabij liggen, in de vlakte, in de heuvels, en in het dal, en in het zuiden, en aan de kust, naar het land van de Kanaänieten, en naar de Libanon, tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat. Zie, Ik heb het land voor jullie neergelegd; trekt erin en neemt het land in bezit dat de Heer aan jullie vaders, Abraham, Isaak en Jakob, gezworen heeft te geven aan hen en aan hun nageslacht na hen.” Deuteronomium 1:5-8

Lessen voor het geestelijke Israël

We kunnen de ervaringen van het natuurlijke Israël beschouwen, aangezien deze ook betrekking hebben op het toegewijde leven van

het geestelijke Israël, als lessen waardoor we worden opgebouwd en gesterkt in Christus Jezus. We hebben allemaal de zonde in haar vele lelijke vormen geërfd, en als toegewijde volgelingen van de Meester moeten we de christelijke strijd voeren om ons daarvan te bevrijden. We moeten er ijverig naar streven vooruitgang te boeken in het overwinnen van de zwakheden van ons vlees, en te wandelen in een nieuw leven. (Romeinen 6:4; Efeziërs 4:22-24). Als deel van het geestelijke nageslacht van Abraham moeten we de noodzakelijke lessen leren die betrekking hebben op ons geloofsleven. Ieder van ons zal door onze liefhebbende Hemelse Vader worden getoetst om vast te stellen in hoeverre we vooruitgang hebben geboekt.

Als geestelijke Israëlieten worden wij beschouwd als een „nieuwe schepping” in Christus Jezus. (2 Korinthiërs 5:17, New King James Version). De apostel Johannes leerde: „Zie, welke liefde de Vader ons heeft geschonken, dat wij zonen van God genoemd worden; daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kende. Geliefden, nu zijn wij kinderen van God, en het is nog niet geopenbaard wat wij zullen zijn; maar wij weten dat, wanneer Hij zal verschijnen, wij aan Hem gelijk zullen zijn; want wij zullen Hem zien zoals Hij is. En een ieder die deze hoop op Hem heeft, reinigt zichzelf, net zoals Hij rein is.” 1 Johannes 3:1-3

Bij het strijden van de strijd van het geloof is het essentieel dat wij ons sterfelijke lichaam onderwerpen en het in overeenstemming brengen met de zuivere geest van Christus. (1 Timotheüs 6:12; Romeinen 6:12; 1 Korintheërs 9:27). Dit betekent dat wij elke gedachte in onderwerping moeten brengen. De apostel Paulus legde uit: „Dit is de wil van God, namelijk uw heiliging.” (2 Korintheërs 10:5; 1 Thessalonicenzen 4:3). Heiliging is het proces waarbij we worden afgezonderd in totale toewijding aan God, met de bedoeling Hem zo goed mogelijk te dienen. (1 Thessalonicenzen 4:3,4). Jezus bad namens zijn volgelingen: „Heilig hen door uw waarheid: uw woord is waarheid. ... En omwille van hen heilige ik mijzelf, opdat ook zij geheiligd mogen worden door de waarheid.“ Johannes 17:17,19

Vijanden van de gerechtigheid

Er schuilen vijanden van gerechtigheid en waarheid in onze sterfelijke, vleselijke lichamen, en we moeten bedenken dat het natuurlijke Israël als voorbeeld dient voor de kleine kudde van geestelijke Israëlieten. Bij de verovering van Kanaän waren er machtige, geerde volken die Israël moest verdrijven, vernietigen en waarmee het geen verbond mocht sluiten.

“Wanneer de Heer, uw God, u in het land brengt dat u gaat bezitten, en vele volken voor uw aangezicht heeft verdreven, namelijk de Hethieten, de Girgasieten, de Amorieten, de

Kanaänieten, de Ferezieten, de Hivieten en de Jebusieten, zeven volken die groter en machtiger zijn dan u; en wanneer de Heer, uw God, hen voor uw ogen zal overleveren, zult u hen verslaan en volkomen vernietigen; u zult geen verbond met hen sluiten, noch genade aan hen betonen.” Deuteronomium 7:1,2

In deze tekst worden zeven volken genoemd; het getal zeven duidt op volledigheid. Deze volken, en het land dat zij bewoonden, kunnen heel goed overeenkomen met de vijanden van de Nieuwe Schepping, het geestelijke Israël. Iedereen die tot deze kleine kudde van Gods volk behoort, moet strijden tegen deze geduchte vijanden van de gerechtigheid (Lukas 12:32). Onze christelijke strijd en onze gevechten als christenen zullen erin bestaan hen te verdrijven, zodat wij kunnen binnengaan en het geestelijke beloofde land in bezit kunnen nemen – het glorieuze koninkrijk van Christus.

Er werden ook verdere instructies aan Israël gegeven met betrekking tot hun vijanden. „Jullie mogen ook geen huwelijken met hen sluiten; jullie mogen jullie dochter niet aan zijn zoon geven, noch zijn dochter aan jullie zoon nemen. Want zij zullen je zoon ervan afhouden Mij te volgen, opdat zij andere goden dienen; zo zal de toorn van de Heer tegen jullie ontbranden en jullie plotseling vernietigen. Maar zo zult gij met hen handelen: gij zult hun altaren vernietigen, hun beelden omverwerpen, hun

bosheiligdommen omhakken en hun gesneden beelden met vuur verbranden. Want gij zijt een heilig volk voor de Heer, uw God; de Heer, uw God, heeft u uitgekozen om een bijzonder volk voor Zich te zijn, boven alle volken die op het aardoppervlak zijn. De Heer heeft Zijn liefde niet op u gericht, noch u uitgekozen, omdat gij talrijker waart dan enig ander volk; want gij waart het kleinste van alle volken.” Deuteronomium 7:3-7

Neigingen van het gevallen vlees

Er wordt gesuggereerd dat de verschillende Kanaänitische volken die verdreven moesten worden, verschillende neigingen van ons gevallen vlees kunnen vertegenwoordigen die overwonnen en uitgeroeid moeten worden. De naam „Amoriet“ heeft bijvoorbeeld de betekenis van bekendheid en prominentie. Daarom kunnen de Amorieten, die in de bergen en op de hoge plaatsen woonden, de eigenschappen van zelfverzekerdheid vertegenwoordigen, of het opgeblazen zijn door trots. „Hoogmoed gaat vooraf aan de ondergang, en een hooghartige geest aan de val. Het is beter een nederige geest te hebben onder de nederigen, dan de buit te verdelen met de hoogmoedigen.“ (Spreuken 16:18,19). Geestelijke hoogmoed is een van de grootste vijanden die door het toegewijde kind van God moet worden overwonnen.

Degenen in Kanaän die in de laaggelegen delen van het land woonden, kunnen een jaloerse instelling vertegenwoordigen, of iemand die gemakkelijk tot afgunst wordt aangezet. „Zet mij als een zegel op uw hart, als een zegel op uw arm; want de liefde is sterk als de dood, de jaloezie is wreed als het graf; haar kolen zijn kolen van vuur, die een zeer hevige vlam hebben.” Hooglied 8:6

Bewoners van het beste en meest vlakke landschap zouden een beeld kunnen zijn van degenen die geloven dat zij geestelijk succes kunnen bereiken zonder veel aandacht te schenken aan de gevallen neigingen van het vlees. Deze houding brengt veel gevaar met zich mee, aangezien er vele zwakheden zijn in de gevallen vleselijke natuur waartegen gestreden moet worden. Enkele daarvan zijn bitterheid, toorn, boosheid, kwaadspreken en kwaadaardigheid (Efeziërs 4:31). Ontmoediging is een andere zwakheid die voortdurend onder controle moet worden gehouden. Laten we ons niet door gemakkelijke ontmoediging laten afleiden van de Heer en ons leven van opoffering. Petrus zei: „Werp al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u.” 1 Petrus 5:7

Het land verkennen

Vanuit het kamp van Israël bij Paran stuurde Mozes verkenners uit om het land Kanaän te verkennen. Dit werd door God toegestaan op verzoek van de Israëlieten. (Deuteronomium

1:22,23). De verkenneren trokken door het hele land. Bij hun terugkeer waren ze het er allemaal over eens dat het inderdaad een land was waar melk en honing vloeiden. (Numeri 13:21-27). Tien van de verkenneren brachten echter een ongelovig verslag uit dat angst in de harten van de Israëlieten zaaide. Alleen Jozua en de Kaleb moedigden het volk aan om het land binnen te gaan, hun vijanden te overwinnen en het in bezit te nemen.

„Kaleb stelde het volk voor Mozes gerust en zei: Laten wij onmiddellijk optrekken en het in bezit nemen; want wij zijn zeker in staat het te overwinnen. Maar de mannen die met hem waren opgetrokken, zeiden: ‘Wij zijn niet in staat om tegen dat volk op te trekken, want zij zijn sterker dan wij.’ En zij brachten een slecht verslag uit over het land dat zij hadden verkend aan de kinderen van Israël, zeggende: ‘Het land dat wij zijn doorgetrokken om het te verkennen, is een land dat zijn inwoners verslindt; en al het volk dat wij daarin zagen, zijn mannen van grote gestalte. En daar zagen wij de reuzen, de zonen van Anak, die afstammen van de reuzen; en wij waren in onze eigen ogen als sprinkhanen, en zo waren wij ook in hun ogen.’” verzen 30-33

Jozua en Kaleb brachten een bemoedigend verslag terug, maar de verkenneren die met hen waren meegereisd, hadden geen vertrouwen in Gods wonderbaarlijke voorzienigheid en werden overmand door een geest van angst.

Kaleb zei: „Laten we onmiddellijk optrekken en het land in bezit nemen.” Ook wij, als geestelijke Israëlieten, kunnen met de hulp van de Heer de reuzen van angst en ontmoediging in ons leven overwinnen en met onze gezegende Meester delen in Zijn koninkrijk wanneer we het hemelse Kanaän bereiken. Paulus schreef: ‘Ik kan alles door Christus, die mij kracht geeft.’ Filippienzen 4:13

God zorgde voor hen

Gedurende hun hele reis naar het beloofde land zorgde God op een buitengewone manier voor zijn volk Israël. „De Heer ging overdag voor hen uit in een wolkkolom om hen de weg te wijzen, en ’s nachts in een vuurkolom om hen licht te geven, zodat zij dag en nacht konden reizen. Hij trok de wolkkolom overdag noch de vuurkolom ’s nachts weg van voor het volk.“ (Exodus 13:21,22). Pas toen zij uiteindelijk de Jordaan overstaken en Kanaän binnengingen, hield dit verschijnsel op.

Zo’n zichtbaar bewijs van Gods bijzondere zorg voor Zijn volk had een grote steun moeten zijn voor het geloof van de Israëlieten. Als geestelijke Israëlieten moeten ook wij erkennen en dankbaar beseffen hoe God ons heeft geleid. Soms beperkt Hij de hitte van verdrukking en vervolging, en op andere momenten verlicht en verkwikt Hij ons in de donkere periodes van het leven. Psalmen 32:8; Jesaja 41:8-10; 43:2

Uit het bijbelverslag leren we dat Gods voorzienigheid met Israël was toen zij Amalek in de strijd ontmoetten. Mozes stond op een heuvel die uitkeek over het slagveld, met de „staf van God“ in zijn hand. „Toen Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand; en wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand.“ Exodus 17:8-11

God toonde toen Zijn machtige hand, zoals we lezen: ‘Maar Mozes’ handen werden zwaar; en zij namen een steen en legden die onder hem, en hij ging er op zitten; en Aäron en Hur hielden zijn handen omhoog, de een aan de ene kant en de ander aan de andere kant; en zijn handen bleven stabiel tot de ondergang van de zon. En Jozua versloeg Amalek en zijn volk met de scherpte van het zwaard.’ (verzen 12, 13). Het ondersteunen van Mozes’ handen door Aäron en Hur verwijst naar het voorrecht dat elk van de volgelingen van de Heer heeft om elkaar te troosten, op te bouwen en aan te moedigen terwijl zij de smalle weg bewandelen. 1 Thessalonicenzen 5:11; Hebreeënen 10:24

Voorbeelden voor ons

De apostel Paulus somt nog enkele voorbeelden op van Gods allesomvattende zorg voor het volk van Israël. „Ik wil niet dat u onwetend bent, broeders, dat al onze vaderen onder de wolk waren, en allen door de zee trokken, en allen in de wolk en in de zee tot Mozes gedoopt werden; en allen hebben

hetzelfde geestelijke voedsel gegeten, en allen hebben dezelfde geestelijke drank gedronken, want zij dronken uit een geestelijke rots die hen volgde, ... maar in de meesten van hen had God geen welbehagen, want zij vielen in de woestijn, en die dingen zijn voorbeelden voor ons geworden, opdat wij niet naar slechte dingen zouden verlangen, zoals ook zij verlangden.” 1 Korinthiërs 10:1-6, Young’s Literal Translation

Als geestelijke Israëlieten moeten we strijden tegen ‘kwade dingen’ totdat we het einde van onze weg hebben bereikt. Maar alleen door de kracht van onze Heer kunnen we de vijanden verdrijven die erop uit zijn ons te vernietigen . Onze vijanden zijn machtiger dan wij, en we moeten vertrouwen op de krachtige hand van God om ons te helpen. Paulus schreef: „Ten slotte, mijn broeders, wees sterk in de Heer en in de kracht van Zijn macht.“ Efeziërs 6:10

Tijdens onze strijd tegen het vlees, de wereld en de tegenstander moeten we vertrouwen op de Heer, die heeft beloofd bij ons te zijn. We moeten Zijn kracht en glorie laten zien in al onze christelijke strijd. Daarom moeten we bij elke overwinning die we behalen de Hemelse Vader eren en erkennen dat het door Zijn kracht, Zijn Woord en Zijn Heilige Geest is dat we het lang beloofde geestelijke Kanaän kunnen veroveren en in bezit nemen. „God zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Heer Jezus Christus.” 1 Korinthiërs 15:57

Laten we deze gedachten altijd in gedachten houden terwijl we op weg zijn naar ons hemelse thuis: „Ik ben de Heer, uw God, die u uit het land Egypte heeft geleid, om u het land Kanaän te geven en om uw God te zijn.“ Leviticus 25:38

De laatste boodschap van Jozua

***Sleutelvers: “En het volk zeide tot Jozua:
Wij zullen de Heer, onze God, dienen, en
Zijn stem zullen wij gehoorzamen.”***

Jozua 24:24

***Geselecteerde tekst:
Jozua 24:19-28***

Jozua was veertig jaar lang bij Mozes geweest. Eerst diende hij als leider van een groep Israëlieten die tegen Amalek en zijn leger vochten. Later, toen God de wet aan Mozes gaf op de berg Sinaï, ging Jozua met hem mee de berg op. (Exodus 17:9-14; 24:12,13). Jozua was ook een van de twaalf mannen die Mozes had uitgekozen om veertig dagen lang het beloofde land te verkennen en daarna verslag uit te brengen. (Numeri 13:1-20). Hij was, samen met Kaleb, de enige verkenner die een positief verslag bracht. Dit had tot gevolg dat zij de enige twee volwassen mannen waren die deel hadden uitgemaakt van de uittocht van het volk Israël uit de Egyptische slavernij en die het beloofde land mochten binnengaan. Numeri 26:64,65

Voordat Israël het land betrad dat God hun had beloofd, gaf de Heer Mozes vlak voor diens

dood de opdracht dat Jozua de leider van Israël zou worden (Numeri 27:18-23). Later zei de Heer tegen Jozua: „Wees sterk en moedig; wees niet bang en laat je niet ontmoedigen, want de Heer, je God, is met je, waar je ook heen gaat.” Jozua 1:1-9

Toen Mozes stierf, was Jozua 83 jaar oud, en hij werd de leider van Israël voor de daaropvolgende 27 jaar. Hij leidde het volk over de Jordaan het beloofde land binnen, zag toe op de verdeling van het land onder de stammen van Israël en regeerde over het volk. Gedurende deze hele periode gehoorzaamde Jozua trouw aan Gods wetten en was hij een nuttig voorbeeld en een inspiratiebron voor het volk.

Toen Jozua het einde van zijn leven naderde, riep hij alle leiders van de stammen van Israël bijeen in Sichem. Daar vertelde hij, beginnend bij de tijd van Abraham tot aan hun eigen tijd, alles wat de God van Israël voor hen had gedaan. Jozua 24:1-13

Vervolgens vermaande Jozua hen: „Vrees nu de HEER en dien Hem in oprechtheid en in waarheid: ... kies vandaag wie gij wilt dienen.” Daarna voegde hij deze opmerkelijke uitspraak toe: „Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEER dienen.” (verzen 14, 15). Hier vroeg Jozua het volk van Israël om te beslissen of zij trouw zouden zijn aan Jehovah. Ook vandaag de dag zouden allen die oprecht naar de Heer zoeken een volledige, positieve en persoonlijke

beslissing moeten nemen over wat hun levenskoers zou moeten zijn: of zij zichzelf ( ) zullen blijven dienen, of dat zij alles zullen geven om de Hemelse Vader te dienen.

De Israëlieten beloofden dat zij de Heer zouden dienen en Hem zouden gehoorzamen. Jozua „sloot die dag een verbond met het volk en stelde voor hen een wet en een verordening vast in Sichem“. Hij schreef de woorden die zij beloofden na te leven in het „boek van de wet van God, nam een grote steen en richtte die daar op onder een eik“. De eik staat bekend om zijn ongelooflijk lange levensduur. Daarom betekende het plaatsen van de grote steen onder de eik dat deze een blijvende herinnering zou zijn aan hun belofte om God te dienen en te gehoorzamen. Jozua legde uit dat deze steen een getuige voor hen zou zijn, opdat zij God niet zouden verloochenen. verzen 24-27; Deuteronomium 31:26

Net als de Israëlieten moeten ook wij dagelijks ons verbond met God en de belofte die we hebben gedaan om Hem alles te geven, vooropstellen in ons hart en onze gedachten. Laten we er daarom dagelijks naar streven Hem trouw te dienen met heel ons hart, onze ziel en ons verstand. Mattheüs 22:37-40

Een engel waarschuwt Israël

Sleutelvers: „Gij zult geen verbond sluiten met de inwoners van dit land; gij zult hun altaren afbreken; maar gij hebt mijn stem niet gehoorzaamd: waarom hebt gij dit gedaan?“

Richteren 2:2

Geselecteerde tekst:

Richteren 2:1-15

Na de dood van Jozua vroegen de kinderen van Israël aan de Heer: “Wie zal voor ons als eerste tegen de Kanaänieten optrekken om tegen hen te strijden?” Hij antwoordde dat de stam van Juda als eerste van de stammen zou moeten gaan. Richteren 1:1-4,19

Herhaaldelijk had de Heer tegen de Israëlieten gezegd over degenen die het land Kanaän bewoonden: „U zult geen verbond met hen sluiten, noch met hun goden. Zij mogen niet in uw land wonen, opdat zij u niet tot zonde tegen Mij brengen; want als u hun goden dient, zal dat zeker een valstrik voor u zijn.” (Exodus 23:20-33; 34:12-16). De kinderen van Israël waren echter ongehoorzaam aan God en „verdreven“ de vijanden niet uit het land. Richteren 1:21-36

De Heer vroeg de Israëlieten waarom zij Hem in deze zaak niet hadden gehoorzaamd. Vervolgens zei Hij dat vanwege hun ongehoorzaamheid de vijanden die zich in het beloofde land hadden verschanst, „doornen“ in de zijden van Israël zouden zijn en dat „hun goden een valstrik“ voor hen zouden zijn. Richteren 2:1-3

De apostel Paulus legt uit dat al deze gebeurtenissen in het natuurlijke Israël belangrijke lessen illustreren voor de christen. Hij schrijft: „Hun ervaringen dienen als voorbeelden voor ons, zodat wij ons hart niet op het kwaad richten zoals zij deden.“ Hij waarschuwt ons ook: „Wees geen afgodendienaars meer, zoals sommigen van hen waren. ... Laten we ophouden de Heer op de proef te stellen, zoals sommigen van hen deden. ... Jullie moeten ophouden met klagen, zoals sommigen van hen deden.“ Vervolgens voegt Paulus eraan toe dat deze dingen „zijn opgeschreven als een waarschuwing voor ons. ... Wie dus denkt dat hij stevig staat, moet oppassen dat hij niet valt.“ 1 Korinthiërs 10:1-12, International Standard Version

De ervaringen van het natuurlijke Israël komen overeen met de ervaringen van hen die een persoonlijke beslissing nemen om zich volledig toe te wijden en in te zetten om onze liefhebbende Hemelse Vader te dienen, zelfs tot in de dood toe. (Romeinen 12:1,2). De doortocht

van Israël over de Jordaan en het binnengaan van het beloofde land komen overeen met het moment waarop een christen zich aan de Heer toewijdt en een nieuw leven begint. 2 Korintheërs 5:17

Net zoals de Israëlieten de opdracht kregen om de afgodendienende volken die in Kanaän woonden volledig te verdrijven, zo is het ook onze plicht om dagelijks te streven naar het verdrijven van onze egoïstische hoop, ambities, zwakheden en verzet tegen de Heer en Zijn gerechtigheid. Hoe grondiger wij dit werk van heiliging uitvoeren, des te groter zal onze karakterontwikkeling zijn die de Heer zal behagen – vol geloof, gehoorzaamheid, vreugde en vrede.

De kinderen van Israël kregen ook de opdracht om de valse goden van de afgodische volken niet te aanbidden (Exodus 20:3,5). De volgelingen van de Heer in het huidige Evangelietijdperk worden eveneens vermaand: „Houdt u verre van afgoden.” (1 Johannes 5:21). Afgoderij is het buitensporige of ongepaste respect, de eerbetoon, de verering of de toewijding die aan een persoon, systeem of ding wordt betoond – afgezien van de Heer. Een afgod kan bijvoorbeeld onze familie, ons beroep, onze prestaties, onze bezittingen of onszelf zijn.

Laten wij ons verre houden van alle afgoden en de woorden van Mozes ter harte nemen: „De

Heer, uw God, stelt u op de proef, om te weten of u de Heer, uw God, liefhebt met heel uw hart en met heel uw ziel.“ Deuteronomium 13:3

God roept Gideon

***Sleutelvers: „De engel van de Heer
verscheen aan hem en zei tegen hem: De
Heer is met u, dappere held.“
Richteren 6:12***

***Geselecteerde tekst:
Richteren 6:1-24***

De Israëlieten waren zeven jaar lang in de handen van de Midianieten overgeleverd, omdat zij kwaad hadden gedaan in de ogen van de Heer. Het volk was ernstig verarmd, omdat de Midianieten elk jaar hun oogst vernietigden en hun vee meenamen. De Israëlieten verscholen zich in holen en grotten en riepen uiteindelijk tot de Heer om hulp. Richteren 6:1-7

Gideon, een Israëliet uit de stam van Manasse, was tarwe aan het dorsen in een wijnpers om die voor de Midianieten te verbergen, toen er een engel verscheen en zei: „De Heer is met u, dappere held.” Gideon antwoordde: ‘Als de Heer met ons is, waarom is ons dan dit alles overkomen? ... De Heer heeft ons verlaten en ons overgeleverd in de handen van de Midianieten.’ (verzen 11-13). Het was niet God die hen had verlaten, maar het waren de

Israëlieten die ontrouw waren geweest aan de instructies van de Heer.

De Heer keek via de engel naar Gideon en antwoordde: 'Ga met deze vastberadenheid van jou en bevrijd Israël van de heerschappij van Midian.' Gideon antwoordde nederig: 'Hoe zal ik Israël bevrijden? Kijk – mijn familie is de zwakste in Manasse, en ik ben de jongste in het huis van mijn vader.' De Heer antwoordde: „Ik zal met je zijn, en je zult Midian verslaan – tot de laatste man!“ verzen 14-16, International Standard Version

Gideon vroeg vervolgens om een teken om aan te geven of het inderdaad de Heer was die hem deze dingen had gezegd. Hij bereidde een geitje voor, samen met ongezuurd brood en bouillon, en bracht het naar de engel. De engel droeg Gideon op het vlees en het ongezuurde brood op een rots te leggen en de bouillon uit te gieten. De engel raakte met het uiteinde van zijn staf het vlees en de ongezuurde broden aan. Er kwam vuur uit de rots, dat het vlees en de ongezuurde broden verteerde, en de engel vertrok. Gideon riep uit: „Wee mij, o Heer GOD! Want ik heb een engel van de Heer van aangezicht tot aangezicht gezien.“ verzen 17-22

Gideon werd door God geroepen en uitverkoren vanwege zijn nederigheid en oprechte toewijding om de Heer te behagen. Werkelijk, zoals de Heer later tegen de profeet Samuel zei: „De Heer ziet niet zoals de mens ziet; want de

mens kijkt naar de uiterlijke verschijning, maar de Heer kijkt naar het hart.“ 1 Samuël 16:7

Wat een bemoedigend goddelijk principe om voortdurend in gedachten te houden! Het zal ons helpen om elke twijfel weg te nemen of God ons wel tot de hemelse roeping heeft geroepen en onze toewijding heeft aanvaard. Het zal ons vervolgens ook bemoedigen als we ons ooit verbazen bij de gedachte dat de Heer onze beperkte, onvolmaakte vermogens en inspanningen zal aanvaarden; en dat, als we Hem tot in de dood trouw blijven, Hij ons zal doen herrijzen als een goddelijk, geestelijk wezen. Openbaring 2:10

De apostel Paulus maant ons: „Overweeg, broeders, Gods roeping tot u. Niet velen die wijs zijn met louter menselijke wijsheid, niet velen met een hoge positie en invloed, niet velen van adellijke afkomst zijn geroepen. Maar God heeft juist de dingen gekozen die de wereld als dwaas beschouwt, ... [en] de dingen die de wereld als onbeduidend beschouwt, ... en de dingen die de wereld als verachtelijk beschouwt, ... om te voorkomen dat enig sterfelijk mens zich in de aanwezigheid van God zou kunnen beroemen.” 1 Korinthiërs 1:26-29, Weymouth New Testament

Vertrouwen op Gods kracht

Sleutelvers: „Sta op, want de Heer heeft het leger van Midian in uw handen gegeven.”

Richteren 7:15

Geselecteerde tekst:

Richteren 7:1-22

Een binnenvallend leger van ongeveer 135.000 Midianieten had zijn kamp opgeslagen in de vallei van Jizreël. De Geest van de Heer kwam over Gideon, die vervolgens boodschappers naar vier verschillende stammen van Israël stuurde met het verzoek om zich bij hem te verzamelen. Richteren 6:33-35

Nadat 32.000 mannen zich bij Gideon hadden verzameld, zei de Heer tegen hem: „Het volk dat bij u is, is te talrijk, ... uit vrees dat Israël zich tegen Mij zou beroemen en zeggen: Mijn eigen hand heeft mij gered.” (Richteren 7:1,2). God droeg Gideon op om aan de groep mannen bekend te maken dat degenen die bang waren voor het naderende conflict vrij waren om naar huis terug te keren. Dit was een geloofstest. Van de verzamelde mannen waren er 22.000 bang en gingen naar huis, en 10.000 bleven over. verzen 2,3

Toen zei God tegen Gideon: „Het volk is nog te talrijk; breng hen naar het water, en Ik zal hen daar voor u op de proef stellen.“ Gideon bracht de overgebleven 10.000 mannen naar het water. Toen zei de Heer: „Ieder die het water met zijn tong opslurpt, zoals een hond dat doet, die zult u apart zetten; evenzo ieder die op zijn knieën neerknielt om te drinken.“ Degenen die op hun knieën neerknielden om te drinken, zouden zich niet bewust zijn van mogelijke gevaren om hen heen en zouden ongeschikt worden geacht voor de dienst. Slechts 300 mannen deden dit niet, maar reikten in plaats daarvan in het water, ‘hun handen aan hun mond brengend’ om te drinken, waarmee zij blijk gaven van de waakzaamheid en aandacht die nodig waren om de taak die voor hen lag uit te voeren. God zei tegen Gideon dat Hij de Midianieten in hun handen zou geven met slechts deze 300 mannen (verzen 4-7). Zo werden de wijsheid en de macht van de Heer op zo’n wijze geopenbaard dat niemand zou twifelen dat het God was die Israël had bevrijd.

De manier waarop het Israëlitische leger tot 300 man werd teruggebracht, bevat belangrijke lessen voor de volgelingen van de Heer. Gideons roeping tot dienstbaarheid kan worden vergeleken met de hemelse roeping die sinds Pinksteren aan de volgelingen van de Heer is aangeboden (Romeinen 12:1,2). De 22.000 mannen die uit angst vertrokken om naar huis terug te keren, zouden een beeld kunnen zijn

van degenen die in het huidige Evangelietijdperk de prijs van het offer afwegen en niet bereid zijn hun leven volledig aan God toe te wijden.

De tweede beproeving betrof de manier waarop de overgebleven 10.000 mannen het water dronken. Water is een symbool van Gods Woord zoals dat in de Bijbel te vinden is. (Johannes 4:14; 7:37,38; Efeziërs 5:26). Er zijn twee groepen binnen het volk van de Heer die in deze tweede beproeving kunnen worden geïllustreerd. Velen hebben ernaar verlangd om van het water der Waarheid te drinken. De meesten zijn echter niet waakzaam en 'buigen zich neer', waarbij ze alleen voor zichzelf drinken. Anderen, een klein aantal, zijn waakzaam voor het levenslange werk om hun verlangens en gedrag te richten op heilige zaken en kijken om zich heen naar mogelijkheden om de Heer te dienen. Dit zijn degenen die niet alleen gehoor geven aan de hemelse roeping en drinken van het water der Waarheid, maar ook bewezen hebben 'meer dan overwinnaars' te zijn, en 'zij zijn die het Lam volgen, waarheen Hij ook gaat'. Hebreëën 3:1; Rom. 8:35-39; Openbaring 14:1-4

Ons licht laten schijnen zal ons onvermijdelijk iets kosten. We moeten echter voorwaarts gaan 'in volle zekerheid des geloofs', en daarbij bedenken dat het 'niet door kracht, noch door macht, maar door mijn Geest is, zegt de Heer

der heerscharen'. Hebreeën 10:19-22; Zacharia
4:6

Nederigheid vóór eer

‘De vreze des Heren is de onderwijzing der wijsheid; en vóór eer komt nederigheid.’

Spreuken 15:33

De genade van nederigheid is een belangrijk kenmerk van het toegewijde kind van God. Jezus leerde zijn discipelen: „Tenzij u zich bekeert en wordt als kleine kinderen, zult u het koninkrijk der hemelen niet binnengaan. Wie zich dus vernedert als dit kleine kind, die is de grootste in het koninkrijk der hemelen.” Mattheüs 18:3,4

Wijsheid van boven

Deze wijze raad wordt herhaald door de apostel Petrus. Hij schreef: „Weid de kudde van God die onder u is, en houd toezicht daarop, niet uit dwang, maar vrijwillig; niet om van de winst te genieten, maar uit bereidwilligheid; ook niet als heersers over Gods erfdeel, maar als voorbeelden voor de kudde. En wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij een kroon van heerlijkheid ontvangen die niet vergaat. Evenzo, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Ja, weest allen elkaar onderdanig en bekleed u met nederigheid; want God weerstaat de hoogmoedigen, maar geeft genade aan de nederigen. Verneder u daarom onder de

machtige hand van God, opdat Hij u te zijner tijd zal verhogen.” 1 Petrus 5:2-6

Ook de apostel Paulus zei: „Laat niets gebeuren uit twist of ijdelheid, maar laat ieder in nederigheid de ander hoger achten dan zichzelf. Kijk niet ieder naar zijn eigen belangen, maar ook ieder naar die van de anderen. Laat deze gezindheid in u zijn, die ook in Christus Jezus was.” (Filippenzen 2:3-5). Zo hebben onze Heer Jezus en de apostelen Petrus en Paulus allen de vermaning uitgedrukt in de bijbeltekst die we hier behandelen, namelijk dat „aan eer voorafgaat nederigheid“.

Deze les werd door Jezus ook in een gelijkenis uiteengezet. „Wanneer iemand u uitnodigt voor een bruiloft, ga dan niet op de hoogste plaats zitten, uit vrees dat er iemand is die eerbarder is dan u en door hem is uitgenodigd; en dat degene die u en hem heeft uitgenodigd, komt en tegen u zegt: ‘Geef deze man plaats’; en u dan beschaamd de laagste plaats moet innemen. Maar wanneer je uitgenodigd bent, ga dan heen en neem plaats op de laagste plaats; opdat, wanneer hij die je uitgenodigd heeft komt, hij tegen je zegt: ‘Vriend, ga hoger zitten’; dan zul je eer ontvangen in het bijzijn van hen die met je aan tafel zitten. Want wie zichzelf verhoogt, zal vernederd worden; en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.” Lukas 14:8-11

Satans hoogmoed

Deze houding van nederigheid staat in schril contrast met het streven van Lucifer. In dit verband schreef de profeet Jesaja: „Hoe bent u uit de hemel gevallen, o Lucifer, zoon van de morgen! Hoe bent u ter aarde neergeslagen, u die de volken verzwakte! Want je hebt in je hart gezegd: ‘Ik zal opstijgen naar de hemel, ik zal mijn troon boven de sterren van God verheffen; ik zal ook zitten op de berg van de vergadering, aan de flanken van het noorden; ik zal opstijgen boven de hoogten van de wolken; ik zal zijn als de Allerhoogste.’ Jesaja 14:12-14

In overeenstemming met de goddelijke beginselen zal de tijd komen dat Lucifer, die zichzelf trachtte te verheffen, voor altijd zal worden vernederd in de gedachten van alle intelligente schepselen van God, en uiteindelijk zal worden vernietigd. „Maar jij zult worden neergeworpen in de hel [Hebreeën: „sheol”, graf, dood], in de diepten van de afgrond. Zij die je zien, zullen je nauwkeurig aanschouwen en je overwegen, en zeggen: Is dit de man die de aarde deed beven, die koninkrijken deed wankelen; die de wereld tot een woestijn maakte en haar steden verwoestte; die het huis van zijn gevangenen niet opende?“ verzen 15-18

Tegenstrijdige houdingen

Jezus gaf een indrukwekkende les in nederigheid door de houding van de Farizeeër

en de tollenaar tegenover elkaar te zetten. „Hij vertelde deze gelijkenis aan sommigen die erop vertrouwden dat zij rechtvaardig waren en anderen verachtten: Twee mannen gingen naar de tempel om te bidden; de ene was een Farizeeër, de andere een tollenaar. De Farizeeër stond ver , en bad bij zichzelf als volgt: ‘God, ik dank U dat ik niet ben zoals andere mensen, zoals afpersers, onrechtvaardigen, overspeligen, of zelfs zoals deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week, ik geef tienden van alles wat ik bezit. En de tollenaar stond veraf; hij durfde zelfs zijn ogen niet naar de hemel op te slaan, maar sloeg zich op de borst en zei: ‘God, wees mij, zondaar, genadig.’ Ik zeg u: deze man ging gerechtvaardigd naar huis, in tegenstelling tot de andere; want een ieder die zichzelf verheft, zal vernederd worden, en wie zichzelf vernedert, zal verheven worden.’ Lukas 18:9-14

De Farizeeën waren de religieuze leiders in Israël, terwijl de tollenaars werden beschouwd als mensen die buiten Gods gunst stonden. Velen van hen hieven belastingen voor de Romeinse overheid, en in de ogen van de Israëlieten maakte dit hen tot verraders van Gods volk.

De gelijkenis vermeldt dat de Farizeeër „stond en zo bij zichzelf bad“. In plaats van zich nederig tot God te wenden, verzekerde hij zichzelf van zijn eigen gerechtigheid en zijn eigen superioriteit ten opzichte van de tollenaar, die

ook naar de tempel was gegaan om te bidden. Er is altijd veel van dit soort gebeden geweest, maar we kunnen er zeker van zijn dat onze liefhebbende hemelse Vader weinig acht slaat op dergelijke gebeden.

De tollenaar had de juiste houding, namelijk die van nederigheid tegenover God. Hij stond 'ver weg' en 'durfde zelfs zijn ogen niet naar de hemel op te slaan, maar sloeg zich op de borst en zei: God , wees mij, zondaar, genadig.' Deze man wist dat hij een zondaar was en geloofde daarom dat hij het niet waard was Gods zegen te ontvangen. Hij beseftte dat de enige grond waarop hij door God gezegend kon worden, was dat hem barmhartigheid zou worden betoond. Deze tollenaar had het soort karakter waartoe de bediening van Johannes de Doper, een prediker van bekering, had gesproken. (Mattheüs 3:1,2). Toen hem de weg werd gewezen, bekeerde hij zich. In de gelijkenis zei Jezus: „Ik zeg u: deze man ging gerechtvaardigd naar huis, in tegenstelling tot de ander; want een ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden; en wie zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.”

Het woord „gerechtvaardigd”, zoals het in deze tekst wordt gebruikt met betrekking tot de tollenaar, heeft niet dezelfde betekenis als de levensrechtvaardiging van de toegewijde volgelingen van onze Heer Jezus in dit huidige Evangelietijdperk. Dit soort rechtvaardiging is

alleen mogelijk door de verdienste van het vergoten bloed van Christus. De les voor ons, zoals in deze gelijkenis wordt onderwezen, is echter dat de houding van nederigheid en berouw van de tollenaar God welgevallig was.

De God van het universum

Er wordt gesproken over de grote God van het universum als zijnde nederig. De psalmist schreef: „De Heer is hoog verheven boven alle volken, en Zijn heerlijkheid reikt boven de hemelen. Wie is gelijk aan de Heer, onze God, die in de hoogte woont, die Zich vernedert om te zien wat er in de hemel en op aarde is! Hij verheft de arme uit het stof en tilt de behoeftige op van de mesthoop; opdat Hij hem bij vorsten moge plaatsen, ja, bij de vorsten van Zijn volk.” Psalmen 113:4-8

Onze liefhebbende Hemelse Vader keek, symbolisch gesproken, neer op de aarde, zag onze nood en was bereid Zijn menselijke schepping te helpen. Toen onze eerste ouders, Adam en Eva, de goddelijke wet overtraden en ter dood veroordeeld werden, had God zich voor altijd van hen en hun kinderen kunnen afkeren. Hij vernederde Zich echter om ervoor te zorgen dat zij nog een kans zouden krijgen om te leven, onder gunstigere omstandigheden en met veel meer levenservaring. Het waren Gods overvloedige liefde en barmhartigheid die ons een Verlosser gaven, onze Heer Jezus. Paulus schreef: „God heeft Zijn liefde jegens ons

bewezen doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.” Romeinen 5:8

Ook de apostel Johannes getuigde van Gods grote liefde door Zijn Zoon als Verlosser van de mensheid te sturen. „God is liefde. Hierin is de liefde van God jegens ons geopenbaard, namelijk dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat wij door Hem zouden leven. Hierin bestaat de liefde: niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad en Zijn Zoon heeft gezonden om de verzoening [Grieks: verzoeningsoffer] voor onze zonden te zijn.” „Hij is de verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de hele wereld.” 1 Johannes 4:8-10; 2:2

Onze houding van hart

De houding van de christen ten opzichte van God moet er een van nederigheid zijn. We moeten nederig de ervaringen aanvaarden die onze hemelse Vader in Zijn wijsheid het beste voor ons acht, zodat we geschikt mogen zijn om deel te hebben aan het hemelse koninkrijk van Christus. (2 Korinthiërs 3:5,6, International Standard Version). Deze overweging zou ons moeten doen beseffen dat we als volk van de Heer een juiste houding van het hart moeten ontwikkelen. Onze Heer wil dat we nederig zijn tegenover elkaar en dat we de nodige lessen leren die Hij ons geeft voor onze groei als volgelingen in de voetsporen van de Meester.

De apostel Paulus schreef: „God heeft nu elk lid in het lichaam geplaatst, zoals het Hem behaagde.” (1 Korinthiërs 12:18). Dit geldt met betrekking tot „de Christus”, en het geldt ook voor ieder van de toegewijde mensen van de Heer. We moeten de benoemingen van de Heer voor de kerk met vreugde aanvaarden. Zeker, we verheugen ons allemaal in Jezus als ons Hoofd en Meester en erkennen en eren de twaalf apostelen die zijn gekozen om ons bij te staan op onze weg in de nieuwheid des levens. We erkennen met dankbaarheid en lofprijzing de vele rijke zegeningen die we hebben ontvangen door alle benoemingen van onze Hemelse Vader en zijn Zoon.

Wat de Heer vereist

De profeet Micha schreef: „Hij heeft u, o mens, getoond wat goed is; en wat vraagt de Heer van u, behalve recht te doen, barmhartigheid lief te hebben en nederig te wandelen met uw God?” (Micha 6:8). Nederig wandelen voor God betekent ijverig naar Zijn Woord te luisteren en, met een ontvankelijke geest en een open hart, al Zijn geboden naar beste vermogen te gehoorzamen. In Jezus hebben we het volmaakte voorbeeld van wat het betekent om nederig voor God te wandelen. Hij was bereid en klaar om te sterven als de Verlosser van de wereld. Hij vermeed echter bewust degenen die erop uit waren Hem te doden, totdat Hij wist dat de tijd van Zijn hemelse Vader was gekomen om

Zijn offer in de dood te voltooien. Johannes 7:30; 16:32

Tijdens zijn aardse bediening was Jezus nederig in het erkennen dat er bepaalde dingen waren die Hij niet wist. Een daarvan betrof het tijdstip van Zijn wederkomst. Hij erkende graag dat dit informatie was die op dat moment alleen bij Zijn hemelse Vader bekend was. We lezen: „Voorwaar, Ik zeg u: deze generatie zal niet voorbijgaan, voordat al deze dingen in vervulling zijn gegaan. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan. Maar van die dag en dat uur weet niemand, nee, zelfs de engelen in de hemel niet, maar alleen mijn Vader.’ Mattheüs 24:34-36

Jezus’ nederigheid kwam ook tot uiting in zijn bereidheid om kleine diensten te verrichten. Hij was net zo ijverig in het verkondigen van de boodschap aan de Samaritaanse vrouw bij de bron als in het prediken tot de menigte aan het Meer van Galilea. Hoe passend is het dat wij Jezus’ uitnodiging aannemen: „Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven. Neemt mijn juk op u en leert van Mij; want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht.” Mattheüs 11:28-30

We moeten dus van Jezus leren met het oog erop om zoals Hij te worden. Jezus erkende vrijuit dat Hij uit Zichzelf niets kon doen; en dat

Hij alleen in staat was de werken te doen waarvoor Hij in de wereld was gezonden, omdat de Vader in en door Hem werkte. (Johannes 5:19,30). We moeten ons realiseren dat hetzelfde voor ons geldt. Hoewel wij niet dezelfde opmerkelijke werken te verrichten hebben, beseffen we dat zelfs de kleine dingen die ons zijn toevertrouwd onmogelijk te volbrengen zouden zijn, tenzij de Hemelse Vader ons zegent met zijn wijsheid en kracht.

Toen de bejaarde apostel Paulus getuigde van zijn eigen ervaringen, gaf hij ons deze wijze woorden mee: „Ik heb geleerd tevreden te zijn in elke toestand waarin ik mij bevind. Ik weet zowel hoe ik in nederigheid moet leven, als hoe ik in overvloed moet leven; overal en in alle dingen ben ik onderwezen zowel verzadigd te zijn als honger te lijden, zowel in overvloed te leven als gebrek te lijden. Ik kan alles door Christus, die mij kracht geeft.” (Filippenzen 4:11-13). Dat zou ook de houding moeten zijn van elke nederige christen. Soms zijn we in armoede. Soms leven we in overvloed. Te allen tijde en in alle omstandigheden is het echter alleen door de kracht die we in Christus vinden dat we de „goede, welgevallige en volmaakte wil van God“ kunnen volbrengen. Romeinen 12:2

Hij heeft niet teruggescheld

Jezus was ook een voorbeeld van nederigheid in de omgang met zijn vijanden. Petrus schreef: „Hiertoe bent u ook geroepen: want ook Christus

heeft voor ons geleden en ons een voorbeeld nagelaten, opdat u in zijn voetsporen zou treden: Hij die geen zonde heeft gedaan, en in wiens mond geen bedrog is gevonden; die, toen Hij werd beschimpt, niet terugbeschimpte; toen Hij leed, niet dreigde, maar Zich overgaf aan Hem die rechtvaardig oordeelt: Die zelf onze zonden in zijn eigen lichaam aan het kruis heeft gedragen, opdat wij, dood voor de zonden, voor de gerechtigheid zouden leven; door wiens striemen gij genezen zijt. Want gij waart als verdwaalde schapen, maar nu zijt gij teruggekeerd tot de Herder en Opziener van uw zielen.” 1 Petrus 2:21-25

De natuurlijke neiging van de gevallen menselijke natuur is om terug te slaan wanneer men wordt aangevallen, al was het maar in een poging om zichzelf te verdedigen. Jezus deed dit echter niet, en wij moeten net als Hij zijn, door ons nederig te onderwerpen aan welke laster ook die over ons wordt uitgestort.

We herinneren ons deze woorden van de Meester: „Heb uw vijanden lief, zegen hen die u vervloeken, doe goed aan hen die u haten, en bid voor hen die u smadelijk behandelen en u vervolgen; opdat gij kinderen zult zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat Zijn zon opgaan over de slechten en over de goeden, en laat het regenen over de rechtvaardigen en over de onrechtvaardigen. ... Weest dan volmaakt [Grieks: compleet], zoals

uw Vader in de hemel volmaakt is.” (Mattheüs 5:44-48). Dit is een zware beproeving van nederigheid; maar door de genade van de Heer kan zijn volk zegevieren.

Laten we niet vergeten dat onze verheerlijking niet aan deze kant van de sluier tot uiting komt, maar aan de andere kant en in de geestelijke toestand. De apostel Paulus verkondigde: „Aan hen die door volharding in het goede doen naar heerlijkheid, eer en onsterfelijkheid streven, zal Hij het eeuwige leven geven.” (Romeinen 2:7, English Standard Version). Alleen zij die zich vernederen onder de machtige hand van God mogen verwachten te zijner tijd door Hem te worden verheven.